

Preek Pasen: Johannes 20: 1-9, 1 Cor. 15: 1-6, Rom. 1: 1-4 HSV

Broeders en zusters,

Door alle eeuwen heen hebben de mensen moeite gehad met het verhaal van de opstanding van Jezus. Daar had de apostel Paulus al mee te maken tijdens zijn verkondiging. In het denken van de Grieken in Paulus' tijd was het lichaam een gevangenis van de ziel. En sterven, ja, dat werd als de bevrijding van de ziel uit de gevangenis gezien. Wie stierf ging er dus in feite op vooruit volgens deze Grieken. Je had geen last meer van je lichaam. Je lichaam was een beperking voor de vrijheid van de ziel. Het lichamelijke werd dus als ondergeschikt gezien aan het geestelijke zielenleven. Wat moet je dan met een letterlijke opstanding? Als het lichaam niet belangrijk is, waarom zou je dan weer willen opstaan? Dan is Jezus' opstanding in feite toch weer een teruggaan naar z'n gevangenis in het lichaam. Waarom zou je dat willen? En waarom zou je dan als gelovige willen uitzien naar een lichamelijke opstanding bij Jezus' terugkomst? Dat is toch geen vooruitgang?

In het Joods Bijbelse denken daarentegen neemt het lichaam een veel belangrijkere plaats in. Het lichaam is niet alleen de verblijfplaats van een mens, het lichaam is een mens. Een mens is dus geen geest of een ziel die woont in een lichaam, maar een mens bestaat uit een geest en een lichaam! Als in de bijbel over een ziel gesproken wordt dan is dat ook niet een geestelijk onderdeel van een mens. Een Bijbelse ziel is een mens. Vandaar ook dat de bijbel het heeft over Noach en zijn acht zielen die de zondvloed overleefden. (1 Petrus 3:20) Die acht zielen zijn gewoon acht mensen! In de bijbel is een ziel een compleet mens, maar in het Griekse denken is de ziel alleen het geestelijke deel.

In onze westerse wereld heeft het Griekse denken ook zeker zijn invloed gehad. Als het lichaam van een overledene 'een stoffelijk overschot' genoemd wordt, dan klinkt daarin door dat het lichaam de overgebleven verpakking van een mens is geweest. In feite is dat onchristelijk spreken over een overledene. Als wij iemand begraven, dan begraven we geen overgebleven verpakking maar we begraven een persoon. En die persoon zal bij Jezus' terugkeer naar de aarde weer worden opgewekt! Het vergankelijke lichaam zal onvergankelijkheid aandoen! Je wordt wel anders, maar niet een ander!

In Corinthe kwam Paulus in aanraking met mensen die niet uit de voeten konden met

een letterlijke opstanding uit de dood. Maar in zijn prediking is hij radicaal. Een evangelie zonder opstanding is geen evangelie. Als de opstanding van Jezus en onze lichamelijke opstanding geen feit is dan kun je maar beter stoppen met geloven.

Paulus vat de Bijbelse boodschap als volgt samen:

*Christus is gestorven voor onze zonden, overeenkomstig de Schriften,
Hij is begraven en op de derde dag opgewekt, overeenkomstig de Schriften,
Hij is verschenen Aan Kefas (dat is Simon Petrus), de twaalf apostelen en aan meer dan vijfhonderd broeders tegelijk.....*

En daarmee laat hij niet alleen zien dat de opstanding van Jezus een historisch feit is! Dat ook natuurlijk. Als hij vertelt dat Jezus aan 500 broeders tegelijk is verschenen, dan roept hij z'n lezers in feit op om het te gaan navragen. Wil je bewijs? Nou, het bewijs is overweldigend. Maar liefst 500 mensen kunnen ervan getuigen. Dat zijn net zoveel mensen als hier op een gemiddelde zondagmorgen in de kerk zitten die allemaal Jezus in levende lijve hebben gezien. En wil je nog een bewijs? Nou, lees de Schriften van het Oude Testament. Daar lees je al dat voorspeld is dat de Messias als een Lam naar de slachtbank geleid zou gaan worden maar ook dat Hij zou opstaan. Bewijs genoeg dus. 'Bewijs genoeg', dat is ook de titel van een boek van Lee Strobel, Strobel was een rechtbankverslaggever. Als atheïst was hij tot de conclusie gekomen dat de opstanding van Jezus een fabeltje is. Na uitvoerig onderzoek, hij ondervroeg verschillende wetenschappers, kan hij maar één conclusie trekken. Er is meer dan bewijs genoeg voor de opstanding van Jezus.

Okay....dat is mooi, de opstanding van Jezus berust dus niet op een sprookje, maar wat is er dan het belang van? Paulus benadrukt in het vervolg van 1 Corinthe 15 dat een geloof zonder opstanding een leeg geloof is. Als Christus niet is opgewekt dan is onze prediking zonder inhoud en zonder inhoud is uw geloof (vs. 14). Maar waarom is dat zo?

Omdat uit te leggen heb ik die verzen uit de Romeinenbrief gelezen. Paulus zegt in de aanhef van deze brief twee dingen over Jezus die wezenlijk zijn. Het eerste is dat Jezus geboren is uit het geslacht van David. Daarmee wijst Paulus op het gewoon mens-zijn van Jezus. Toen Jezus op aarde rond liep was er geen mens die daar aan twijfelde. Jezus was een gewoon mens. Je zag Hem rondlopen, je kon Hem aanraken, je kon Hem gewoon horen praten. Hij was een gewoon mens, wel een

bijzonder mens, maar toch mens. Daar bestond geen twijfel over. Maar dat Hij ook Gods Zoon is, dat kon je niet echt zien. Volgens Paulus werd dat pas echt zichtbaar bij de opstanding. Toen werd dat met kracht bewezen! Soms vroegen mensen wel aan Hem: "U zegt dat U de Zoon van God bent, of U zegt zelfs dat U één bent met de Vader, maar laat dat nu eens zien?" Het feit dat Jezus wonderen verrichtte was nog geen bewijs van Zijn God-zijn. Mozes deed ook wonderen. Hij liet water uit de rots komen en Hij maakte een pad door de zee. Maar dat maakte Mozes nog geen God. En Elia en Elisa hebben ook zieken genezen en zelfs doden opgewekt. Maar daarom zijn zij zelf nog geen God. Jezus deed dezelfde dingen, maar Hij verkondigde bij hoog en bij laag: "Ik en de Vader zijn één. Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien. Dus ik ben God!"

Maar Hij zag er zo gewoon menselijk uit. Hij was zo te zien een doodgewone Joodse man, dertien in een dozijn, niets bijzonders. En daarom geloofden de mensen Hem niet. Zelfs toen Hij aan het kruis hing op Golgotha bespotten ze Hem nog: "Als je Gods Zoon bent, kom dan van dat kruis af! Bewijs het dan! Laat dan zien dat je echt God bent!" Maar Jezus gaf zo'n bewijs niet. Nog niet. Dat zou pas bij de opstanding gebeuren. En die opstanding daar heeft Hij tijdens Zijn onderwijs wel naar verwezen. Maar dat werd in eerste instantie niet begrepen. Later, toen herinnerden de discipelen zich pas wat Hij zei. Ineens begrepen ze wat Jezus bedoelde toen Hij zei: breek deze tempel af en ik zal hem in drie dagen weer opbouwen'. En ineens begrepen ze dat raadselachtige voorbeeld: zoals Jona drie dagen in de vis was, zo zal ik drie dagen in de aarde zijn.

Jezus was een gewoon mens. Zijn godheid bleek nergens uit. Hij was een absoluut goed mens, volkomen zondeloos, dat wel, maar toch een mens. Zijn goddelijke heerlijkheid bleef onzichtbaar. Dat moest je geloven.

Maar het echte bewijs, kwam volledig onverwacht. Ook de discipelen rekenden er al niet meer op. Dat was echt niet alleen Thomas. Toen de vrouwen met de boodschap van de opstanding bij de discipelen kwamen deden ze het af als vrouwenpraat, zotteklap. De discipelen hadden Jezus met eigen ogen zien sterven, aan het kruis nog wel, als een vervloekte. Ook zij konden niet meer geloven dat Jezus werkelijk God was. Had Jezus niet te groot van zichzelf gesproken? Hebben wij het niet bij het verkeerde eind gehad toen we zeiden te geloven dat Hij de Messias was?

Maar de opstanding maakt alles anders. De dood, de grote vijand van de mensheid,

kon deze zondeloze mens niet houden. De dood had geen greep op Hem. Deze Heilige hoort niet in de dood en in het graf. Daarom moet Hij eruit. Door de opstanding bewijst Jezus Gods Zoon te zijn. Jezus' opstanding is niet gewoon herleven. Dat was al vaker gebeurd. Denk maar aan Elia die de zoon van de weduwe van Sarfat opwekte (1 Kon.17), of Eliza, die de zoon van een Sunammitisch echtpaar opwekte (2 Kon.4) Of denk aan de opwekkingen die Jezus deed. Het dochtertje van Jäirus en de jongeman uit Nain., en ook Lazarus, de broer van Martha en Maria. Maar Jezus' opstanding is van een andere orde. Lazarus moest geholpen worden bij het losmaken uit de doeken toen hij naar buiten kwam. Maar Jezus had dat niet nodig. Hij stond zelf op. Met zijn vernieuwde opstandingslichaam kon Hij er zo uit stappen terwijl de doeken als een cocon achterbleven. Vandaar ook dat Johannes in eerste instantie niet naar binnen ging. Hij dacht dat Jezus er nog lag. Pas later toen hij, achter Petrus aan, naar binnen ging zag hij dat de cocon leeg was. Toen Johannes dat zag, geloofde hij! Jezus is opgestaan, niet zoals Lazarus opstond, maar in een nieuw lichaam. Wel weer mens, tastbaar, voelbaar, verstaanbaar. Hij kan eten en drinken. Maar tegelijk anders....verheerlijkt.

De dood is teniet gedaan, Jezus is opgestaan! Als Thomas deze opgestane Heer krijgt te zien dan kan hij niet anders dan stamelend op zijn knieën vallen: mijn Heer en mijn God! Het is dus echt waar, de mens Jezus is tegelijkertijd werkelijk God. En daarvan is de opstanding het bewijs.

Pasen vieren is vieren dat Jezus, Gods Zoon leeft. Niet alleen vroeger, maar ook vandaag. Die Jezus, die voor jou en mij naar het kruis ging, leeft en heeft definitief afgerekend met de macht van de dood!

En dat maakt Pasen tot de kern van de christelijke Boodschap. En dat zie je ook terug als de discipelen met het Evangelie de wereld intrekken. Op het moment dat er geloot wordt om de lege plaats van Judas op te vullen, dan wordt er gezocht naar iemand die ooggetuige moet zijn geweest van Jezus' opstanding (1:23). Als Petrus preekt op de Pinksterdag dan verkondigt hij met kracht dat Jezus de weeën van de dood verbrak, Hij is opgestaan omdat de dood Hem niet kon vasthouden (2:24). Als iets verderop in Handelingen het leven van de eerste gemeente beschreven wordt dan staat er opnieuw dat de apostelen met grote kracht getuigenis geven van de opstanding van Jezus (4:33). En ook Paulus verdedigt tegenover de Griekse wijsgeren in Athene met kracht de opstanding uit de dood (17:31). Hij weigert ook

oog in oog met de Griekse geleerde denkers van zijn tijd maar iets af te doen van z'n Boodschap. De opstanding van Jezus maakt het grote verschil met alle andere goden en levensvisies. Het mag duidelijk zijn, zonder opstanding uit de dood is geloven zinloos. Dan is er geen vergeving en geen eeuwig leven mogelijk. Zonder opstanding zijn allen die gestorven zijn hopeloos verloren, maar nu Jezus leeft mogen we iedere keer als we weer geroepen worden een broeder of zuster aan de aarde toe te vertrouwen verder kijken. Er komt een dag dat ook dit graf open zal gaan. Jezus is ons voorgegaan en Hij heeft beloofd dat wij zullen volgen.

Dat is natuurlijk prachtig, hè? Mogen leven met de zekerheid dat straks, als je definitief je ogen sluit, het toch niet afgelopen blijkt te zijn. Maar heeft de opstanding ook betekenis voor vandaag, zeg maar voor het leven van alle dag? Of is geloof niet veel meer dan een doekje voor het bloeden voor later voor mensen die niet kunnen leven met het idee dat het leven hier het één en al is?

Gelukkig niet!

Toen de opgestane Jezus zijn troon in de hemel ging bestijgen deed Hij een fantastische belofte. *Ik ben met je alle dagen tot aan de voleinding van de wereld!* Hij belooft niet alleen een prachtige nieuwe wereld waar wij als nieuwe mensen mogen feesten, nà de voleinding van deze wereld. Nee, Hij belooft met ons mee te gaan en bij ons te zijn tot aan die voleinding van de wereld. De levende Jezus zal door zijn Geest bij ons zijn totdat die nieuwe wereld aanbreekt! Jezus bij ons.....wàt.....Jezus in ons, dat mag nu al realiteit zijn! ik merk dat er heel veel mensen vandaag best willen geloven in een opgestane Heer. De opstanding wordt dan als een historisch feit gezien, net als de kruisiging, of de geboorte van Jezus. Maar geloof je dan ook dat Jezus nu ook bij je wil zijn? Onzichtbaar....dat nog wel, maar daarom niet minder echt.

Alleen de opgestane Jezus kan ons echt rust geven en hoop in allerlei omstandigheden. Ja, zelfs als we geconfronteerd worden met de dood, of als we geconfronteerd worden met onze eigen kwetsbaarheid en sterfelijkheid.

Alleen de opgestane Jezus kan ons veranderen naar Zijn voorbeeld. Jezus wil ons helpen om echt op Hem te gaan lijken. Hij wil ons vol maken van Zijn liefde. Hij wil Zelf in onze levens zichtbaar worden. Zodat wij net als Hij gaan bidden voor mensen die ons dwarszitten. Dat wij net als Hij mensen niet afwijzen omdat ze ooit een

misstap in hun leven hebben begaan, maar dat we net als Hij nieuwe kansen bieden. Dat wij net als Hij leren dienen, niet onszelf belangrijk vinden, maar de ander. Dat kost je wat, dat klopt.....

Soms hoor ik gelovigen wel eens zeggen dat ze weinig verschil zien tussen zichzelf en de ongelovigen om hen heen. Maar als je weinig verschil ziet, mag ik je dan eens vragen of je wel echt met Jezus wandelt.

Is dat dan ook je nieuwe identiteit geworden? Een gelovige is nooit meer alleen maar een gewoon mens. Jij bent jij+Jezus. Jezus woont door Zijn Geest in jou. Vergeet dat nooit! Geloof dat echt. Wie met Hem wandelt, maakt Hem zichtbaar. Kan niet anders.

Broeders, zusters, het is Pasen vandaag! Een geweldig feit waar de discipelen met volle overtuiging van hebben getuigd. Gezien het aantal ooggetuigen is het bewijs overweldigend.

Door Zijn sterven heeft Jezus laten zien dat Hij echt mens is. Een gewoon kwetsbaar mens. Zonder zonde, maar wel een mens. En daarom kon Hij ons ook vertegenwoordigen. Als Hij geen gewoon mens was, zou Hij niets voor ons kunnen betekenen. Maar omdat Hij één van ons is geworden kon Hij onze schuld wegdragen!

Maar door Zijn opstanding liet Hij zien dat Hij Gods Zoon is. En daarom is Zijn sterven en opstanding van ongekende waarde. Jezus is dwars door de dood heengegaan. Zijn liefde is sterker dan de dood. Die verschrikkelijke dood hoeft ons geen angst meer aan te jagen. Gods Zoon is zelf naar de aarde gekomen om orde op zaken te stellen. Hij heeft de dood verslagen! En daarmee heeft Hij voor ieder die Hem vertrouwt de toekomst veilig gesteld. Dat mag je rust en zekerheid geven. Met zo'n Boodschap kun je gerust sterven!

Maar ik hoop dat het u duidelijk is geworden dat je met de Paasboodschap niet alleen kunt sterven, maar dat je ook met deze Boodschap kunt leven. Er is een levende, opgestane Heer, die belooft bij ons te zijn, elke dag! Hij leidt ons, Hij wijst de weg, Hij troost, Hij spoort aan, Hij kneed ons naar Zijn beeld, Hij wandelt met ons mee.

Hij is Immanuel, God met ons, Alle dagen.....tot aan de voleinding der wereld.

Laten we er maar van gaan zingen:

(dienst 1)

*O liefde Gods oneindig groot ver boven ons verstand,
die zondaars weer een weg ontsloot naar 't hemels Vaderland!*

O welk een vreugde, vreugde....een kind van deze God te zijn!

(dienst 2)

Sinds Hij verrees in heerlijkheid ben ik van vloek en schuld bevrijd.

Ik leef in Hem en Hij in mij; dankzij zijn bloed ben ik nu vrij.

Geen levensangst, geen stervensnood, dat is de kracht waar ik in sta!

AMEN

April 2017

G.P. Hartkamp

Wapenveld